

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาอาชญากรรมเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในทุกสังคมและทุกยุคทุกสมัย ซึ่งผู้ที่กระทำ ความผิดโดยเฉพาะในคดีที่ได้มีการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลอื่นอย่างโหดเหี้ยมทารุณ จนทำให้ผู้อื่นถึงแก่ชีวิต และเป็นการกระทำที่รุนแรงสร้างความสะเทือนใจ นับเป็นปัญหาสังคมที่เป็นอันตรายต่อคนในสังคม ดังนั้นการที่สังคมจะดำรงอยู่ได้ด้วยความสะดวกสบาย มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน จำเป็นอย่างยิ่งที่สังคมต้องมีวิธีการป้องกันและนำกระบวนการ ยุติธรรมเข้ามาใช้เพื่อดำเนินการกับผู้กระทำความผิด จึงเป็นหน้าที่ของภาครัฐ หน่วยงานและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกับผู้กระทำความผิดให้เป็นไปตามคำพิพากษา และคำสั่งลงโทษของผู้มีอำนาจในกระบวนการยุติธรรม ในการดำเนินการควบคุม กักขัง กักกัน จำคุก และ ประหารชีวิต

การลงโทษผู้กระทำความผิดจึงเป็นมาตรการที่ใช้ในการควบคุมสังคม เพื่อจำกัดขอบเขต ความประพฤติของบุคคล เพื่อรักษาไว้ซึ่งความปลอดภัย ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ศีลธรรมอันดี และเสถียรภาพทางสังคม โดยมีพนักงานของรัฐเป็นผู้ดูแลให้ประชาชนปฏิบัติตามกฏหมาย หากผู้ใดฝ่าฝืนย่อมจะได้รับการลงโทษ ตามวัตถุประสงค์การลงโทษและวิธีการลงโทษ ซึ่งมีหลายวิธี มีลักษณะแตกต่างกันไปตามยุคสมัย ค่านิยม วัฒนธรรม จารีตประเพณี ความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการ รวมทั้งทัศนะของชุมชนที่มีต่อผู้กระทำความผิดเป็นปัจจัยสำคัญ วิธีการลงโทษแต่เดิมจะปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดอย่างโหดร้าย เป็นการกำจัดผู้กระทำความผิดออกจากสังคม เพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเข็ดหลาบ อีกทั้งเป็นการข่มขวัญบุคคลมิให้กระทำความผิด (ประเสริฐเมฆมนี, 2519)

ในสมัยโบราณการลงโทษผู้กระทำความผิดของไทยเป็นไปตามกฎหมายดังนี้ (กรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย, 2525) พระไอยการอาชาหลวง คือ กฎหมายที่ได้ตราขึ้นเมื่อปี พุทธศักราช 1895 ซึ่งได้บัญญัติถึงลักษณะของโทษที่จะได้รับถึงขั้นประหารชีวิต เช่น การกระทำนอกเหนือกฎหมายและขัดพระราชโองการ ไม่ได้กระทำตามพระราชดำรัส หลอกเอาเงินทอง สิ่งของผู้อื่น ข่มเหงราษฎร เอาเงินทอง ลูกเมีย ผู้อื่นมาเป็นของตน ปกป้องผู้มีคดีและผู้ร้ายเอาไว้ ไม่ส่งให้แก่ศาล ดำทอราชการผู้ที่ไม่หา ปลอมแปลงกฎหมาย พระราชโองการ พระราชบัญญัติ พระราชกำหนดกฎหมาย ล่าวนคว่ำให้การ โลกมากมักใหญ่ใฝ่สูง หยิ่งยโสไม่กลัวและไม่ใส่ใจในสิ่งที่พระเจ้าอยู่หัวบัญญัติไว้ กระทำความผิดในสิ่งที่ทางราชการได้อายัดไว้ ทำนอกเหนือรับสั่ง เกียจคร้านในหน้าที่ราชการ ปกปิดซ่อนเร้น แลกรรโชกทรัพย์ราษฎร การกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นจะถูกลงโทษถึงขั้นประหารชีวิต โดยเรียกการลงโทษประหารชีวิตแตกต่างกันไป เช่น “ให้บั่นคอริบเรื่อน” “ให้ฆ่าเสีย” “ให้ริบราชบาตร แลฆ่าเสีย” “ให้ตัดศีรษะเสีย” เป็นต้น

พระไอยการกระบดศึก เป็นกฎหมายที่ตราขึ้นในสมัยอยุธยา เมื่อ พ.ศ. 1978 ลักษณะความผิดที่มีโทษถึงประหารชีวิต คือ การเป็นกบฏ ลอบปลงพระชนม์พระมหากษัตริย์ ปล้นเมือง เผาजनเผาพระราชวัง หรือคลัง ปล้นเจ้าอาวาส เผาพระอุโบสถและสังฆาราม จับพระสงฆ์ผูกมัดแล้วฟันแทงหรือไฟลนด้วยคบเพลิงหรือเอาแหลนหลาวเสียบร้อย เร่งรัดเอาทรัพย์โดยการทารุณฆ่าสามเณรและเจ้าของทรัพย์ ฆ่าบิดามารดาหรือญาติมิตรหรือครูบาอาจารย์ เหยียบย่ำหรือลามกต่อองค์พระพุทธรูป การลักพาตัวทารก ตัดมือตัดเท้าทารก ตัดคอทารกหรือเอาเครื่องประดับหรือกำไลของทารกไป และวิธีการประหารชีวิตปรากฏตามศัพท์ในพระไอยการกระบดศึก ประวัติกรรมราชทัณฑ์ (อ้างอิงในสมศักดิ์ ยุทธโอภาส, 2544)

อย่างไรก็ตามนับตั้งแต่สมัยสุโขทัยแม้จะเป็นสังคมที่ไม่มีความสลับซับซ้อน คนในสังคมมีจำนวนไม่มาก และแม้ว่าจะยังไม่มีองค์กรศาลชัดเจน แต่ด้วยระบบการปกครองแบบพ่อปกครองลูก พ่อเมืองหรือพระมหากษัตริย์จึงเป็นผู้ที่ใช้อำนาจตุลาการและตัดสินพิจารณาคดีความต่าง ๆ ต่อมาในสมัยกรุงศรีอยุธยาเนื่องจากอาณาเขตและผู้คนในสังคมมีมากขึ้น การปกครองบ้านเมืองจึงต้องมีระบบการศาลเพื่ออำนวยความสะดวกในสังคม โดยพราหมณ์ปุโรหิตในสมัยนั้นได้นำพระธรรมศาสตร์มาเป็นต้นแบบในการกำหนดตัวบทกฎหมาย ดังเช่นกฎหมายตราสามดวง และในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบันได้มีการปฏิรูปการศาลไทยขนานใหญ่ และจากบันทึกการประหารชีวิตของไทยนั้น (กรมราชทัณฑ์, 2525) พบว่าในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ เปลี่ยนวิธีการประหารชีวิต เมื่อ พ.ศ. 2451 และให้ตรากฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 มาตรา 13 ว่า “ผู้ใดต้องคำพิพากษาให้อาญาประหารชีวิตให้ท่านเอามาขึ้นไปตัดศีรษะเสีย” รวมเป็นเวลา 26 ปี เมื่อ พ.ศ. 2477 ได้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 ว่าด้วยการประหารชีวิตจาก “ให้เอาไปตัดศีรษะเสีย” เป็น “ให้เอาไปยิงเสียให้ตาย” ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 19 “ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิต ให้เอาไปยิงเสียให้ตาย” ซึ่งมีสถิติคดีประหารชีวิตเป็นเวลา 67 ปี มีผู้ถูกประหารชีวิตจำนวน 323 คน (สถิติกรมราชทัณฑ์ 26 มกราคม 2547)

ที่ผ่านมามีการประหารชีวิตนักโทษแต่ละครั้ง จะมีการต่อต้านจากกลุ่มสิทธิมนุษยชน อาทิ เช่น องค์การทางศาสนา องค์การนิรโทษสากล ประเทศไทย โดยถือว่าการประหารชีวิตนักโทษเป็นการขัดต่อมติของสหประชาชาติ และเรียกร้องให้ทุกประเทศที่ยังคงมีโทษประหารชีวิตให้พยายามจำกัดการประหารชีวิตหรือเลื่อนการประหารชีวิตออกไป ดังตัวอย่างหนังสือที่มีถึงนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยครั้งหลังสุด เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2543 มีใจความว่า

“ตามที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ทรงโปรดเกล้าฯลดโทษให้กับนักโทษที่รอการประหารชีวิตจำนวน 30 คน เนื่องในวโรกาสครบรอบ 72 พรรษา ในวันที่ 5 ธันวาคม 2543 ตามข้อมูลขององค์การนิรโทษสากล ประเทศไทยนั้น องค์การนิรโทษสากล ประเทศไทยขอชี้แจง

ในพระมหากษัตริย์คุณเป็นล้นพ้น แต่ยังมีนักโทษที่รอการประหารชีวิตอีกจำนวน 16 คน และยังมีนักโทษอีกเป็นจำนวนมากที่ถูกตัดสินโทษประหารแต่ยังอยู่ในระหว่างการอุทธรณ์ องค์การนิรโทษสากล ประเทศไทย มีความห่วงใยต่อนักโทษดังกล่าวเป็นอย่างยิ่ง องค์การฯใคร่ขอเรียกร้องให้ยุติการใช้โทษประหารชีวิตกับนักโทษดังกล่าว โดยเปลี่ยนเป็นโทษสถานอื่นแทนตามความเหมาะสม เพื่อให้สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ” (Amnesty International Thailand, 1999)

การที่จะให้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตตามที่องค์การนิรโทษสากล ประเทศไทย เรียกร้องนั้นไม่สามารถทำได้ เนื่องจากสังคมยังมีความต้องการที่จะให้มีโทษประหารชีวิตอยู่ กรมราชทัณฑ์จึงมีนโยบายที่จะเปลี่ยนวิธีการประหารชีวิตจากการใช้ปืนยิงมาเป็นการฉีดยาพิษ ด้วยเหตุผลที่ว่าเป็นการประหารชีวิตที่มีมนุษยธรรมมากที่สุด ไม่เป็นการทารุณและทำให้ผู้ถูกประหารชีวิตตายในทันที เพราะการประหารชีวิตโดยการยิงเป้านั้นบางครั้งต้องมีการยิงซ้ำ เป็นการปฏิบัติที่ไร้มนุษยธรรมต่อผู้กระทำความผิด อีกทั้งเพื่อเป็นการลดความกดดันจากหลายๆ ฝ่าย นอกจากนี้การประหารชีวิตโดยวิธีฉีดยาพิษยังเสียค่าใช้จ่ายต่ำ สารพิษประกอบด้วยยา 3 ชนิด คือ Sodium Thiopental Barbiturate, Pancuronium Bromide และ Potassium Bromide (นัทธี จิตสว่าง, 2542)

การที่จะเปลี่ยนวิธีการประหารชีวิตจากการยิงเป้านั้นมาเป็นวิธีฉีดยาพิษได้นั้น ต้องมีการแก้กฎหมายมาตรา 19 เนื่องจากกฎหมายได้ระบุให้ใช้ปืนยิงเท่านั้น กรมราชทัณฑ์จึงได้เสนอการเปลี่ยนวิธีการประหารชีวิตนักโทษจากการยิงด้วยปืนมาเป็นฉีดยาพิษต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อแก้ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 19 ซึ่งได้บัญญัติไว้ว่า “หากผู้ใดต้องโทษประหารชีวิตให้เอาไปยิงเสียให้ตาย” มาเป็น “หากผู้ใดต้องโทษประหารชีวิตให้เอาไปฉีดยาพิษเสียให้ตาย” ทั้งนี้เนื่องจากเห็นว่าเป็นการประหารที่มีมนุษยธรรม ไม่ทารุณและทรมาณ อีกทั้งเป็นการลดการต่อต้านการประหารชีวิตนักโทษจากองค์การสิทธิมนุษยชนต่างๆ รวมถึงการคัดค้านจากประชาชนที่ยังไม่เห็นด้วยกับการให้ยกเลิกโทษประหารชีวิต และเมื่อวันที่ 11 มกราคม 2543 ที่ประชุมคณะรัฐมนตรีมีมติไม่ผ่านร่างแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 19 โดยให้กรมราชทัณฑ์นำเรื่องกลับไปพิจารณาใหม่ ทั้งนี้ให้ตั้งคณะกรรมการขึ้นมาพิจารณารายละเอียดถึงผลดีผลเสีย โดยมีตัวแทนจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักอัยการสูงสุด กระทรวงยุติธรรมและกระทรวงมหาดไทย พร้อมทั้งรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนด้วย จากนั้นจึงเสนอกลับมาให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง (สมศักดิ์ ยุทธโสภาส, 2544)

ปัจจุบันกรมราชทัณฑ์ได้เปลี่ยนวิธีการประหารชีวิตจากการยิงเป้านั้นมาเป็นฉีดยาพิษตามพระราชบัญญัติ แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 16) พ.ศ. 2546 มาตรา 19 “ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิตให้ดำเนินการด้วยวิธีฉีดยาหรือสารพิษให้ตาย” ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 19 ตุลาคม 2546 ด้วยเหตุผลที่ว่าเป็นการประหารชีวิตที่มีมนุษยธรรมมากที่สุด ไม่ทารุณและทรมาณ นอกจากนี้ยังเป็นการเสียค่าใช้จ่ายต่ำ สารพิษที่ใช้ในการประหารนักโทษ

(กองนิติการกรมราชทัณฑ์, 2546) ประกอบด้วยยา 3 ชนิด คือ Sodium Pentothal หรือ Propofol, Pancuronium bromide และ Potassium chloride โดยการประหารชีวิตนักโทษชายหรือนักโทษหญิงนั้นจะดำเนินการประหารชีวิต ณ เรือนจำบางขวางเพียงแห่งเดียวเท่านั้น (พเยาว์ ศรีแสงทอง, 2547)

เนื่องจากวิธีการประหารชีวิตโดยใช้วิธีการฉีดยาเป็นวิธีการที่ต้องอาศัยความรู้และเทคนิควิธีเป็นพิเศษ เพราะเป็นวิธีการสมัยใหม่ อาทิ การเตรียมสารพิษ วิธีการฉีดยา สารพิษ ห้องที่ใช้สำหรับการประหารชีวิตผู้กระทำความผิด ความเชี่ยวชาญของเจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่ฉีดยา สารพิษ ปัญหาและอุปสรรคในประเด็นต่างๆ เหล่านี้ควรจะได้มีการศึกษาเพื่อทำความเข้าใจในขั้นตอนการดำเนินการ สารพิษที่ใช้ฉีด และหาแนวทางในการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาแนวทางการพัฒนาการลงโทษผู้กระทำความผิดอาญาที่มีโทษประหารชีวิตโดยวิธีการฉีดยา

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1 ปัจจัยด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวิธีการประหารชีวิตนักโทษคดีอาญาและมูลเหตุแห่งการกระทำความผิดของนักโทษประหารชีวิตที่แตกต่างกันมีผลกับการสร้างแนวทางการพัฒนารูปแบบการลงโทษประหารชีวิตอย่างไร

1.2.2 มูลเหตุการกระทำความผิดที่มีโทษประหารชีวิตในปัจจุบันเป็นอย่างไร

1.2.3 การลงโทษผู้กระทำความผิดอาญาที่มีโทษประหารชีวิตในปัจจุบันเป็นอย่างไร

1.2.4 แนวทางการพัฒนาการลงโทษประหารชีวิตที่เหมาะสมในปัจจุบันควรจะเป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาคุณลักษณะส่วนบุคคลและ ความรู้เกี่ยวกับวิธีการประหารชีวิตนักโทษคดีอาญา

1.3.2 เพื่อศึกษามูลเหตุการกระทำความผิดที่มีโทษประหารชีวิต

1.3.3 เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาการลงโทษผู้กระทำความผิดคดีอาญาที่มีโทษประหารชีวิตโดยวิธีการฉีดยา กรณีศึกษาศาลจังหวัดขอนแก่น

1.3.4 เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคุณลักษณะส่วนบุคคล ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวิธีการประหารชีวิตนักโทษคดีอาญา มูลเหตุแห่งการกระทำความผิดของนักโทษประหารชีวิตกับแนวทางการพัฒนารูปแบบการลงโทษประหารชีวิต

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตพื้นที่

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผู้ปฏิบัติงานรวมถึงผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแนวทางการพัฒนาการลงโทษผู้กระทำความผิดคดีอาญาที่มีโทษประหารชีวิตโดยวิธีฉีดยา : กรณีศาลจังหวัดขอนแก่น

1.4.2 ขอบเขตเนื้อหา

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะส่วนบุคคล มูลเหตุของการกระทำความผิด ความรู้เกี่ยวกับวิธีการประหารชีวิตนักโทษคดีอาญา และแนวทางการพัฒนารูปแบบการลงโทษประหารชีวิตที่เหมาะสม นอกจากนี้ได้ศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ มีปัจจัยที่เป็นสาเหตุ ได้แก่ คุณลักษณะส่วนบุคคล มูลเหตุของการกระทำความผิด ความรู้เกี่ยวกับวิธีการประหารชีวิตนักโทษคดีอาญา ที่ต่างกันมีผลกับแนวทางการพัฒนารูปแบบการลงโทษประหารชีวิตโดยวิธีการฉีดยา

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 ทำให้ทราบข้อมูล ที่เป็นสาเหตุของการกระทำความผิดของนักโทษคดีอาญาที่มีโทษประหารชีวิต ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานภาครัฐหรือ องค์กรที่เกี่ยวข้องในการวางแผนนโยบาย หรือแผนการดำเนินงาน

1.5.2 ทำให้ทราบและเข้าใจระดับความรู้ของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่จะทำหน้าที่ร่วมกันในการวางแผนพัฒนาการลงโทษผู้กระทำความผิดคดีอาญาโดยวิธีการฉีดยา

1.5.3 ทำให้ทราบแนวทางการพัฒนาการลงโทษผู้กระทำความผิดคดีอาญาโดยวิธีฉีดยาให้มีความเหมาะสม รวมถึงผลของการวิจัยสามารถนำมาใช้เป็นฐานข้อมูลให้กับหน่วยงานของรัฐเพื่อพัฒนาต่อไป

1.5.4 ข้อมูลที่ได้จากผลการวิจัยน่าจะมีประโยชน์สำหรับผู้ที่จะทำวิจัยหรือผู้สนใจทั่วไปที่มีความสนใจต้องการศึกษาค้นคว้า โดยน่าจะสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งในแง่ของการศึกษาและการวางแผนพัฒนางานของกรมราชทัณฑ์ต่อไป

1.6 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

1.6.1 โทษประหารชีวิตโดยวิธีการฉีดยา หมายถึง ผู้ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ประหารชีวิต และให้ดำเนินการด้วยวิธีการฉีดยาหรือสารพิษให้ตาย

1.6.2 การฉีดยา หมายถึง ชนิด ประเภทของยา หรือสารพิษ รวมถึงวิธีการฉีดยาที่ใช้ในการประหารชีวิตนักโทษผู้กระทำความผิดที่มีโทษประหารชีวิต ซึ่งสารพิษประกอบด้วยยา 3 ชนิด คือ Sodium Thiopental Barbiturate, Pancuronium Bromide และ Potassium Bromide

1.6.3 กฎหมายอาญา หมายถึง กฎหมายที่บัญญัติไว้ว่ากระทำได้เป็นความผิดและกำหนดโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำผิด

1.6.4 พนักงานสอบสวน หมายถึง ข้าราชการตำรวจที่มียศตั้งแต่ร้อยตำรวจตรีขึ้นไป ซึ่งกฎหมายให้อำนาจหน้าที่ทำการสอบสวนและดำเนินการทั้งหลายอื่นตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ อาญา

1.6.5 ศาล หมายถึง ศาลยุติธรรมหรือผู้พิพากษาที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาญา

1.6.6 พนักงานอัยการ หมายถึง เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล ทั้งนี้จะเป็นข้าราชการในกรมอัยการหรือเจ้าพนักงานอื่นผู้มีอำนาจเช่นนั้นก็ได้

1.6.7 ทนาย หมายถึง ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้ว่าความแทนคู่ความในศาล

1.6.8 ผู้ต้องหา หมายถึง บุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิด แต่ยังไม่ได้ถูกฟ้องต่อศาล

1.6.9 จำเลย หมายถึงบุคคลผู้ถูกฟ้องยังศาลแล้ว โดยข้อหาว่าได้กระทำความผิด

1.6.10 คำร้องทุกข์ หมายถึง การที่ผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อเจ้าหน้าที่ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ว่ามีผู้กระทำความผิดขึ้น จะรู้ตัวผู้กระทำความผิดหรือไม่ก็ตาม ซึ่งกระทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหาย และการกล่าวหาเช่นนั้นได้กล่าวโดยมีเจตนาจะให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษ

1.6.11 คำกล่าวโทษ หมายถึง การที่บุคคลอื่น ซึ่งไม่ใช่ผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อเจ้าหน้าที่ว่ามีบุคคลรู้ตัวหรือไม่ก็ดีได้กระทำความผิดอย่างหนึ่งขึ้น